

Arrest

nr. 204 262 van 29 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Tunesische nationaliteit te hebben.

Op 12 mei 2014 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 16 mei 2014 werd verzoeker verhoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 1 september 2014 weigerde de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest van 8 januari 2015 met nummer 135 935 de internationale bescherming ook weigerde.

Op 25 januari 2017 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 februari 2017 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 20 maart 2017 weigerde de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het tweede verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen.

Op 8 juni 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna verkort de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 8 juni 2017 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : J.

voornaam : T.

geboortedatum : [...]1984

geboorteplaats : D.

nationaliteit : Tunesië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/06/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werden op 10/09/2014, 25/12/2015 en op 07/04/2017.

Een asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 25/01/2017 en werd bij beslissing van 20/03/2017 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quinquies werd hem betekend op 07/04/2017.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft meerdere asielaanvragen ingediend. Op 08/01/2015 oordeelde de RVV dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 74/11. [§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij. Door de asielpcedure van de verzoekende partij te vermelden, zonder er verder rekening mee te houden, toont verwerende partij geenszins aan dat zij bij het opleggen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar geval.

Zo verblijft verzoekende partij reeds meer dan 4 jaar in België en heeft zij zich geïntegreerd in onze samenleving en een enorme hoeveelheid aan sociale contacten opgebouwd. Verzoekende partij heeft

bovendien een relatie met een Belgische onderdaan, mevrouw D. M., met wie zij een gezin wil stichten en een leven wenst uit te bouwen.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij haar ten minste had moeten horen en rekening diende te houden met deze elementen bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Dit is niet gebeurd en de verwerende partij weerlegt dit evenmin in haar nota met opmerkingen.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van twee jaar op te leggen) schragen.

II.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het een inreisverbod van maximum drie jaar betreft. Toen de Raad van State oordeelde dat verwerende partij niet op automatische wijze drie jaar kan opleggen, is verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van twee jaar begonnen opleggen.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de formele motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 2 jaar oplegt. De enige reden die verwerende partij aanhaalt is omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd.

Verzoekende partij wenst dan ook integraal te verwijzen naar het arrest nr. 138 013 dd. 6 februari 2015:

Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is het duidelijk dat de weigering om aan de terugkeerverplichting te voldoen op zich enkel het inreisverbod zelf schraagt, doch niet de duur ervan. Wat betreft de informatie over de betekenis van het bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheid tot vrijwillige terugkeer verduidelijkt verweerder in de nota dat deze moet blijken uit de identificatiefiche in het administratief dossier. Het geven van deze informatie zou plaats gevonden hebben door de gemeente Turnhout bij de betekening op 15 juli 2014 van de bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van de Omzendbrief van 10 juni 2011. De Raad kan in het administratief dossier enkel vaststellen dat verweerder op 2 juli 2014 de burgemeester heeft verzocht bij de betekening van het bevel alle bepalingen opgenomen in de Omzendbrief van 10 juni 2011 toe te passen en het bureau Sefor op de hoogte te brengen van de ondernomen stappen. Verder blijkt nog dat de bijlage 21 met bevel werd betekend op 15 juli 2014 en enkele data met betrekking tot de opvolging van de terugkeer worden vermeld. Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet door de gemeente werd ingelicht omtrent de betekenis van een bevel en de mogelijkheid van vrijwillige terugkeer, acht de Raad het kennelijk onredelijk dat hieruit enige afweging of onderzoek zou moeten blijken betreffende de specifieke omstandigheden van de betrokkene om de duur van het inreisverbod te bepalen.

Verzoekende partij acht het onredelijk dat hieruit enige afweging of onderzoek zou moeten blijken om de duur van het inreisverbod te bepalen. Laat staan om te stellen dat een inreisverbod van minder dan twee jaar niet zou kunnen worden opgelegd.

Uit de thans bestreden beslissing kan geen onderzoek vastgesteld worden waaruit zou blijken dat verwerende partij wel degelijk heeft rekening gehouden met de specifieke elementen.

II.4. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat het hoegenaamd geen discretionaire bevoegdheid zou betreffen in haar hoofde, doch wel een gebonden bevoegdheid. Zij zou verplicht zijn een inreisverbod op te leggen.

Artikel 1, 8° Vreemdelingenwet luidt nochtans als volgt:

8° [inreisverbod : de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;]

Hoe dan ook betreft dit een steriele principediscussie aangezien de verwerende partij het enkel heeft over het opleggen van een inreisverbod, doch niet betwist dat de termijn van het inreisverbod wel degelijk een discretionaire bevoegdheid betreft. De termijn is uiteraard alles in deze. De verzoekende partij zou zich niet in een beroep bij Uw Raad voorzien in een inreisverbod van bijvoorbeeld één dag.

Verwerende partij lijkt een termijn van vier jaar inreisverbod bij fraude als een nieuwe vaste regel te beschouwen, net zoals een twee jaar inreisverbod bij afwezigheid van fraude.

Verwerende partij is in het verleden reeds op de vingers getikt door de Raad van State wat betreft de gebrekkige motivering van een inreisverbod. Nu lijkt zij een nieuw beleid te voeren door telkens vier jaar (bij fraude) en twee jaar (bij niet fraude) op te leggen, zonder iets aan haar motivering te verbeteren.

Verwerende partij toont op deze manier geenszins aan dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van twee jaar op te leggen) schragen.

II.1.5. Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele motiveringsplicht en artikel 74/11 Vreemdelingenwet heeft geschonden."

Verzoeker betoogt dat artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod van maximum 3 jaar opgelegd kan worden, en dat voormeld artikel maar in de mogelijkheid voorziet om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de gemachtigde naar de mening van de verzoeker dan ook geenszins waarom hij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De Raad stelt vooreerst vast dat het inreisverbod *in casu* werd opgelegd voor een termijn van 2 jaar en derhalve niet voor de maximumtermijn. Verder dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. De gemachtigde verwijst naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet en stipt aan dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verder specificeert de gemachtigde dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 10 september 2014, 25 december 2015 en op 7 april 2017.. De Raad stelt verder vast dat er ook wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De gemachtigde stelt: *"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar."* en verwijst vervolgens naar meerdere ingediende asielaanvragen. Hij stelt dat op 8 januari 2015 de Raad oordeelde dat de verzoeker niet kon worden erkend als vluchteling en niet in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus, dermate dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Hij besluit dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en dat, gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van 2 jaar proportioneel is.

Zodoende wordt door de gemachtigde, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wel degelijk verduidelijkt waarom een inreisverbod met dergelijke impact werd opgelegd, evenals waarom een termijn van 2 jaar werd opgelegd. De gemachtigde verwijst niet louter naar de wettelijke mogelijkheid. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk concreet wordt ingegaan op de situatie van de verzoeker.

Waar verzoeker aanstipt dat het opleggen van een inreisverbod geen gebonden bevoegdheid uitmaakt, heeft hij een punt. Ook al bepaalt artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet: *"De beslissing tot verwijdering "gaat" gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd", hetgeen in principe op een verplichting wijst, blijkt uit §2 van hetzelfde artikel: *"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."* Bijgevolg is van een strikt gebonden bevoegdheid geen sprake. Echter, verzoeker laat na op dienstige wijze aan te tonen dat de gemachtigde van humanitaire redenen op de hoogte was, die hij bij het opleggen van het inreisverbod op kennelijk onredelijke wijze naast zich neer heeft gelegd.

Verzoeker betoogt verder dat hij reeds meer dan 4 jaar in België verblijft, zich heeft geïntegreerd in onze samenleving en een enorme hoeveelheid aan sociale contacten heeft opgebouwd. Hij stelt tevens dat hij een relatie heeft met een Belgische onderdaan, mevrouw M. D., met wie hij een gezin zou willen stichten en een leven wenst uit te bouwen. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoeker zijn integratie en sociale contacten geenszins concretiseert. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat deze elementen en de voorgehouden relatie niet worden gestaafd. Verzoeker meent verder dat de gemachtigde rekening had moeten houden met deze elementen en hem minstens had moeten horen. De Raad merkt op dat het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing kan leiden indien hij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen, dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. De Raad wijst er eveneens op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel werd gehoord op 16 februari 2017 en dat hij geen melding heeft gemaakt van deze elementen. Evenmin zet hij in zijn verzoekschrift uiteen om welke reden hij toen verhinderd zou zijn geweest dit te doen. Ook al werd verzoeker op 16 februari 2017 gehoord in het licht van het tweede verzoek tot internationale bescherming dat hij had ingediend, en niet in het licht van de genomen gedwongen verwijderingsbeslissing en het inreisverbod, blijkt uit dit gehoor dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd in vraag 12 of er sedert de laatste asielaanvraag veranderingen waren geweest in zijn familiale situatie. Verzoeker heeft daarop geantwoord “*pas de changement*” of vrij vertaald “*geen veranderingen*”. De vorige procedure aangaande het eerste beschermingsverzoek was reeds afgerond in 2015. Hieruit blijkt dus dat verzoeker vier maanden voor het nemen van het bestreden inreisverbod werd gehoord en de kans had gekregen dienstig voor zijn belangen op te komen en melding te maken van diens voorgehouden relatie met een Belgische onderdaan. Uit het arrest *Mukarubega* van het Hof van Justitie blijkt dat indien men enige tijd voor een nadelige beslissing, zoals een terugkeerbesluit, in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe gehouden is de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, *Mukarubega*, C-166/13, §§'n 67 tem 70). Nu blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig handelde door verzoeker niet opnieuw te horen of hem niet opnieuw de kans te geven alle nuttige elementen voor te leggen.

De Raad merkt nog op dat de verzoeker nalaat op concrete wijze toe te lichten met welke andere specifieke omstandigheid er geen rekening zou gehouden zijn. Zodoende kan de verzoeker onder verwijzing naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet voorhouden dat de gemachtigde “*op quasi automatische wijze*” een inreisverbod van 2 jaar heeft opgelegd, het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom hem “*zondermeer*” een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd of uit de bestreden beslissing geen onderzoek kan worden vastgesteld, waaruit zou blijken dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden. Evenmin toont verzoeker aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet zouden tegemoet komen aan de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde. Het algemeen betoog van verzoeker, dat een termijn van 2 jaar de nieuwe vaste regel lijkt te worden bij afwezigheid van fraude en de gemachtigde op de vingers zou zijn getikt, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aangeeft dat, hoewel de asielprocedure wordt vermeld, er geen rekening mee wordt gehouden, lijkt hij aan te sturen op een opportuniteitsonderzoek door de Raad. Dit hoort echter niet tot de bevoegdheid van de Raad. De Raad benadrukt dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 2 jaar kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens.

Waar verzoeker tenslotte verwijst naar de rechtspraak van de Raad, kan het volstaan erop te wijzen dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Verzoeker toont ook niet aan dat deze uitspraak doen over een gelijkaardige situatie als die van hem. *In casu* werd immers wel rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan verzoeker zijn zaak om de duur van het inreisverbod te bepalen.

Verzoeker toont een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van de zorgvuldigheidsplicht niet aan.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES